

BINNENKIJKEN BIJ MICKY HOOGENDIJK

HET HUIS MET DE DUIZEND

Verhalen

Vier jaar geleden verruilde kunstenaar Micky Hoogendijk haar leven in Los Angeles voor het Brabantse Eersel. Een plek waar het naar boerenland ruikt en waar ze een prachtig atelier aan huis creëerde. Het is een huis vol verhalen en waar alle dingen een geschiedenis hebben.

Tekst: Robert Heukels | Fotografie: Esmée Franken

Z Het was vier jaar geleden toen kunstenaar Micky Hoogen-
dijk exposeerde in het Brabantse Eersel. Weldadig wentel-
de ze zich de avond ervoor in het nabije dorpje Hoogeloon
in een plots geluk. Met haar blote voeten in het gras liet ze
zich omhullen door de schoonheid in de natuurspa waar ze
ging overnachten. 'Een verpletterende stilte, op de zingen-
de vogeltjes na. Ik at de ochtend daarop kaas van de boer
op zelfgebakken brood. Wat ik toen voelde was niks anders
dan innerlijke rust.'

Ze was in haar leven al 24 keer verhuisd en over dat leven
kan ze een boek schrijven, iets wat ze daadwerkelijk aan
het doen is. Reuring, hectiek, plotse wendingen, bizarre
gebeurtenissen in een adembenemend tempo, het kleefde
allemaal aan haar. Maar in Hoogeloon, daar gebeurde niets
en daardoor iets. 'Aan de overkant zag ik een veeschuur
uit 1925. Ik liet me vertellen dat een architect, die even
verderop aan de landweg woonde, de eigenaar was en daar
enorm aan het verbouwen was. En dat de schuur te huur
was voor een bedrag waarvoor je in Los Angeles, waar ik
destijds woonde, nog geen kippenhok zou krijgen. Ik zag het
meteen: die ruimte, de schoonheid, het potentieel. Hier zou
ik kunnen werken en wonen tegelijk. Het was natuurlijk
een idiote ingeving, ik kwam uit Amerika, kende helemaal
niemand in Brabant, maar in deze straat, dat voelde ik,
daar zat iets goeds. Rust en stilte was wat ik in deze fase
van het leven wilde. Zoals katten hun baasjes vinden, zo
vond ik dit huis. Hier moest ik op af.'

De architect in kwestie wist niet wat hij zag. Daar kwam
een blonde L.A.-vrouw (Micky's eigen woorden) met in
haar kielzog een opgewonden gezelschap op zijn schuur
afgelopen, de dame zelf op blote voeten, zo door het gras,
en het enige wat die vrouw zei was: 'Ik kom hier wonen.'
De architect zette grote ogen op, maar soms gaan de dingen
in het leven wonderlijk simpel. Micky lacht. 'En nu woon
ik hier alweer vier jaar. Langer dan ik ooit ergens heb
gewoond.'

Ingekleurd

Om nou te zeggen dat het droomhuis haar onmiddellijk
omhulde: nee. 'Ik vond het eerst heftig. Het was zo kaal,

er was niks. Ik moest het hier helemaal leuk maken. Het
werd coronatijd, om vier uur 's middags werd het al donker,
ik dacht: wat ga ik hier in vredesnaam doen? Ik was met
een plaat voor mijn kop puur op gevoel in een huis gestapt,
maar het was allemaal als een zwart-witfoto. Alles moest
nog ingekleurd.'

Achter het huis lag een walhalla aan ruimte, maar een tuin
was het nog niet te noemen. 'Toch wilde ik het absoluut niet
aangeharkt hebben. Ik ben naar tuinarchitect Piet Oudolf
gegaan: hoe flikt hij dat? Al die verschillende bloemen door
elkaar, ogenschijnlijk een wild oerwoud en toch een een-
heid, ik word daar heel blij van. Als je ziet wat er allemaal
bloeit. Iedere dag popt er wel weer iets anders open.'

Dat is Micky ten voeten uit. Esthetisch: absoluut. Schoon-
heid: overal. Maar ook rauw en ruig, de imperfectie die er
zijn mag. 'Dat vind ik ook zo fijn aan dit huis. Het is nergens
af of helemaal perfect. De niet-afgewerkte muur: ik vind
dat mooi. Als je naar mijn keuken kijkt: daar wordt geleefd
en alles wat ik nodig heb, staat er. Maar het is natuurlijk
wel een janboel. Ik vind het belangrijker dat de keuken en
de eettafel één geheel zijn, dat je tegelijk kunt koken en sa-
menzijn. De schoonheid zit in het pure en dat het helemaal
ingericht is op avonden met mijn *'twelve imaginary friends'*
die hier kunnen landen om te eten en adem te halen. Er zijn
al heel wat gelukzalige bijeenkomsten geweest.'

Alles heeft een verhaal

In het huis zit louter liefde, vooral in de details. 'Overal
staan en hangen dingetjes die te maken hebben met fami-
lie, vrienden, werk. Er is heel weinig nieuw, er is heel veel
geschiedenis; alles heeft een verhaal. Er staat een pot die
is gemaakt door de tweede vrouw van mijn stiefvader. De
stoel waarin ik graag zit is nog van opa geweest en is voor
mij dus helemaal opa. De kandelaars, het familie-zilver en
het Titus Leeser-beeldje van mijn moeder sjouw ik overal
mee naartoe en hebben ook hier weer hun plek gevonden.
Buiten staan de drie perenbomen symbool voor mijn mama
en twee kindjes die allemaal zijn overleden. Ik heb ze op
Hemelvaart geplant om de drie belangrijkste mensen uit
mijn leven toch maar verbonden te laten zijn. Zie ze nu >

‘Overal staan en hangen dingetjes die te maken hebben met familie, vrienden, werk. In dit huis is heel veel geschiedenis; alles heeft een verhaal’

staan, echt een drie-eenheid. Mijn moeder zou het geweldig hebben gevonden, ze wordt omgeven door de blauwe bloemen waarvan ze zo hield in een verwilderde tuin, echt iets voor haar. De perenbomen vormen bij tijd en wijle een decor met een ballet aan zwaluwen. En twee duiven, die altijd terugkomen. Mijn moeder zag altijd een duif in mijn overleden stiefvader. Dat heb ik van haar overgenomen. Dus dan denk ik weleens: daar zijn ze.’

Ze knikt. Dit is het huis van de duizend verhalen, geschiedenissen die in iedere hoek en op elk plekje opduiken, vaak in iets kleins. Daar schuilen ze, de details, samen vormen ze haar unieke leven. In een prachtig kaartje simpelweg, met een ontroerend persoonlijk tekstje van dichteres en vriendin Maria ter Haar. ‘Dan loop ik erlangs en zie haar. En voel ik me prettig.’

Het spel van het licht

Buiten ruikt het naar boerenland en verstoren enkel de schorre haan of een hinnikend paard de stilte. Binnen is het – met de grijze gietvloer, de zwarte kozijnen en de witte wanden – bedrieglijk sober, want als de zon door de puien of de vele oude boerderijraampjes dendert, danst het licht alle kanten op. ‘Dan gebeurt er heel veel. Tijdens een bezoek aan de Last Resort Gallery in Kopenhagen zag ik een lichtinstallatie van Mandalaki Studio. Een geeloranje zon die je groot of klein op de muur projecteert. Die schijnt nu naast de bank op de muur. Hij staat altijd aan. Met de berenklaauw in betonnen voetjes op de vloer ervoor geeft het een prachtig schaduwspel. Het spel van de lichtbundels is een cadeautje dat ik iedere dag krijg. Daarom is dit ook een

ideale plek om te werken, de galerieruimte is een gift van God. De lichtinval daar is zo fijn. En ’s avonds zit ik graag op mijn bank met uitzicht op de tuin. Dan overzie ik alles; de zonsopgang- en ondergang zijn hier onovertroffen.’

Het spel van het licht doet het ook goed voor de vele kunststukken die het huis bewonen en haar als oude vrienden omhullen. ‘Stukken van mijn ex Rob Scholte, Erwin Olaf, Henk Visch, Marc Lagrange. Die laatste heeft een naaktportret van mij gemaakt en dat hangt boven mijn bed.’

De dichterlijke piano

Foelilelijk had ze hem gevonden, de Samick-vleugel; wit en vies als het ding was. Toch kocht ze hem in lockdowntijd om wat muziek in het leven te brengen en zette hem pontificaal neer in de woonkamer. ‘Ik kocht stickertjes voor de toetsen om mezelf piano te leren spelen en heb de hele piano beplakt met gedichten. Die teksten die in lettertype Courier zijn afgedrukt, zijn allemaal van mijn beste vriendin Maddy Stolk. Ze kreeg een hersenbloeding, was bijna dood, maar daarna heeft ze de mooiste gedichten geschreven. Die heb ik samengevoegd en neergelegd in allerlei vormen en kleuren op de piano, een laklaag eroverheen en nu is dat lelijke ding hartstikke leuk en is het een fijn idee dat niemand anders zo’n piano heeft.’

Als ze zingt – en zingen kan ze prachtig – zingt ze een eigen tekst, geïnspireerd op een gedicht van Maddy, en begeleidt zichzelf op de vleugel, terwijl een piepklein beeldje als vast publiek fungeert. Ze schiet in de lach als ze wijst op de man en vrouw die op een wel heel kunstige manier de liefde bedrijven: ‘Deze houding kende ik ook nog niet. Ik heb het >

‘Dat vind ik zo fijn aan dit huis. Het is nergens af of helemaal perfect’

Buiten ruikt het naar boerenland en verstoren enkel de schorre haan of een hinnikend paard de stilte

gekregen van de eigenaren van het Amsterdamse restaurant Toscanini en het heeft hoe dan ook humor.' Al het naakt in het huis verbeeldt verder vooral kracht, kwetsbaarheid en – wederom – vele verhalen en een filosofie. 'Er hangen hier twee grote werken van mij, twee naakte, kwetsbare vrouwen zonder dat ze expliciet naakt zijn afgebeeld. Na de MeToo-periode dacht ik aan Aristoteles die ons leerde dat we allemaal worden geboren als onbeschreven blad, tabula rasa. Daarna leren we onszelf dingen aan en leggen onszelf beperkingen op omdat we onszelf dingen doen geloven waar we ons wel of niet voor moeten schamen. *Fear the mind not the body*, dacht ik toen. Waarna ik alle seksuele content uit mijn naakten heb gehaald en mensen ineengesmolten samen laat staan, alle geloven, geardheden, rassen, leeftijden door elkaar. Allemaal naakt in hun kwetsbaarheid en op zoek naar hun vrijheid. Allemaal onbeschreven bladeren.'

Vrouw van de ochtend

Schoenen draagt ze liever niet, Micky Hoogendijk fladdert in haar gracieuze gewaden het liefst blootsvoets door de ruimtes. Ook als ze in het atelier aan het beeldhouwen, fotograferen of schilderen is. Sierlijk, trots en sterk doet ze dan haar ding, al is ze de laatste om zichzelf zo complimenteus te omschrijven. Maar haar kunstwerken, zoals *The Ones*, haar in brons gegoten *sculptures*, zijn schitterend en duiken overal op, ze toveren het huis om in een wereld vol beweging, betekenis en schoonheid. Ze werkt hard en veel, het liefst in de ochtenden. 'Dan ben ik op mijn best. Het meest fris, het meest blij. Ik word wakker en sta aan, het is onmiddellijk van 'joehoe'. Ik krijg het moeilijk als het donker wordt.'

Maar als het licht weer verschijnt en de schorre haan de wereld wakker schreeuwt, springt Micky uit de veren. 'Om online yoga te doen, klokslag zeven. Heerlijk in de woonkamer of buiten. En dan rommelen. Bloemen schikken, bos in, ontbijtje maken, krantje. Geen haast. Als ik dan mijn werkruimte in duik is het nog altijd vroeg.' De kaas van de boer en het brood van de molenbakker, die heeft ze erin gehouden. 'La dolce vita is hier; alle mensen zijn zo trots op wat ze doen en overall hebben ze volop aandacht voor je. Hier is nooit haast. Het vlees verkoopt de slager met een goed verhaal, zo gedreven dat je denkt: hebben we het hier nog wel over een lapje vlees? Alles wordt met liefde gedaan. En dan haal ik soms al die liefde in huis en komen mijn vrienden voor een heerlijke avond. Grote groepen, lange tafels, dat vind ik het allerleukst. Ieder zijn rol, iedereen blij. Dan delen we. Genieten we van alles wat het land ons te bieden heeft. Het mooie is dat ik zó ver weg woon van alles en iedereen dat áls de mensen komen, ik zeker weet dat ze ook echt interesse in mij of mijn werk hebben.'

En toch, het afscheid wenkt

Ze zegt: 'Ik houd zo van schoonheid.' En toch. Jaren zal ze hier niet meer zijn. 'Aan het huis ben ik gehecht, van de mensen in de straat ben ik gaan houden, maar in Brabant mis ik water. Het zit overal in mijn werk, ik hou zo van water. Dat trekt soms zo aan mij, dat ik mijn toekomst toch elders zie. Een huis aan de Vecht, zo iets lijkt mij geweldig. Daar zeil ik over een paar jaar weg, zo de plassen op. Maar goed, dat is als ik later groot ben. Nu tel ik mijn zegeningen, nu ben ik nog heel gelukkig hier.' ❤️

